

Sygn. akt III USKP 8/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o emeryturę pomostową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 stycznia 2021 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt III AUa
(...),

1. oddała skargę kasacyjnym,

**2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującego się
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (organ rentowy) odmówił J. W. (wnioskodawca) prawa do emerytury pomostowej z uwagi na nieudowodnienie okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie złożone przez wnioskodawcę zostało uwzględnione przez Sąd Okręgowy w P., który wyrokiem z 30 listopada 2017 r., III U (...) zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury pomostowej od 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że w spornym okresie wnioskodawca wykonywał usługi transportowe na rzecz R. oraz prace polowe. Usługi transportowe wnioskodawca świadczył przez cały rok kalendarzowy, natomiast prace polowe wykonywane były od kwietnia do końca października. W przedsiębiorstwie zatrudniającym wnioskodawcę panowała zasada, że doświadczeni pracownicy wykonywali wyłącznie prace polowe, natomiast młodsi kierowcy (w tym wnioskodawca) kierowani byli do prac transportowych. Do podstawowych obowiązków wnioskodawcy należało przewożenie materiałów budowlanych, czyli kamienia i masy asfaltowej. Doraźnie wnioskodawca wykonywał również prace polowe. Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że w okresie zatrudnienia w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w C. – Zakładzie w N. wnioskodawca od wiosny zajmował się wywożeniem na pole odległe o kilka kilometrów od zakładu pracy materiałów siewnych i nawozów mineralnych. Poruszał się wówczas drogami polnymi i publicznymi. Od połowy maja jeździł do suszarni i przewoził zboża i pasze do magazynu w N., który oddalony był od suszarni o około 12 km. W czerwcu zwoził siano, rzepak i zboże z pól oddalonych o około 100 km od bazy. Transportował również ziemniaki do skupu. W okresie jesiennym wywoził materiał siewny i nawozy mineralne z magazynu na poszczególne pola oraz kukurydzę do silosów. W okresie zimowym przewoził zboże do mieszalni pasz, a stamtąd odbierał pasze i wywoził ją do bazy odległej o około 12 km. Jeździł także po trociny do tartaki i rozwoził węgiel dla pracowników.

W tak ustalonym stanie faktyczny i posiłkując się opinią biegłego, Sąd Okręgowy stwierdził, że stopień uciążliwości i szkodliwości wykonywanych przez wnioskodawcę zajęć przy pracach polowych w spornym okresie był równoważny ze stopniem szkodliwości i uciążliwości pracy na takim stanowisku wykonywanej w

branży transportowej. Ekspozycja wnioskodawcy na czynniki szkodliwe, w tym drgania, hałas i substancje chemiczne, w ocenie Sądu Okręgowego miała wpływ na szybsze starzenie się organizmu wnioskodawcy. Za dodatkowy argument przemawiający za przyjęciem, że praca kierowcy w rolnictwie i transporcie jest w sposób tożsamy uciążliwa, Sąd Okręgowy uznał fakt, że wszyscy kierowcy przechodzą analogiczne badania psychofizyczne, niezależnie od tego w jakiej branży gospodarki pracują. W rezultacie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił warunki do nabycia emerytury pomostowej.

Apelacja organu rentowego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego została oddalona przez Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 13 lutego 2019 r., III AUa (...).

Sąd Apelacyjny stwierdził, że szczegółowe ustalenia Sądu Okręgowego pozwoliły na wykazanie, że wnioskodawca był narażony na tożsamą ekspozycję na czynniki szkodliwe jak kierowcy zatrudnieni w branży transportowej. Sąd Apelacyjny podkreślił także, że organ rentowy nie zakwestionował ustalenia Sądu Okręgowego, dotyczącego wykonywania przez wnioskodawcę głównie prac transportowych a jedynie sporadycznie prac polowych, co w ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadniało przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zwrócił ponadto uwagę na to, że wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy ciągnika pod rządami trzech różnych rozporządzeń wykonawczych, regulujących kwalifikację prac w warunkach szczególnych. W obowiązującym do 31 grudnia 1979 r. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz.U. Nr 39, poz. 176 ze zm., dalej jako rozporządzenie z 1956 r.) uwzględniano wprost prace traktorzystów (dział XVII rolnictwo i leśnictwo, poz.1). Stosownie zaś do § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz.U. Nr 13, poz. 86) pracownicy, którzy z tytułu zaliczenia ich pracy do pierwszej kategorii zatrudnienia nabyli uprawnienia na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, zachowują te uprawnienia. Identyczne brzmienie (tyle, że w § 19) przewiduje też rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

1983 Nr 8, poz. 43, dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.). Za „przepisy dotychczasowe” uznać należy zaś przepisy rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Oznacza to, zdanie Sądu Apelacyjnego, że zagwarantowanie zachowania dotychczasowych uprawnień rozszerza katalog prac wykonywanych w szczególnych warunkach, o których mowa w § 4 na prace dotychczas zaliczone do pierwszej kategorii zatrudnienia, zwłaszcza w razie ustalenia przeniesienia ich do nowego wykazu branżowego (z rolnictwa do transportu).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i zmianę przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego i oddalenie odwołania wnioskodawcy oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Organ rentowy zarzucił naruszenie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 664 ze zm., dalej jako ustawa o emeryturach pomostowych) w związku z § 4 ust. 1 oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w związku z Wykazem A dział VIII pkt 3 zawartym w załączniku do tego rozporządzenia przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do uznania, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki nabycia prawa do emerytury, w tym legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, co stanowi konsekwencję nieuzasadnionego zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia w SKR w L. w okresie od 4 kwietnia 1979 r. do 24 kwietnia 1980 r. oraz w okresie od 25 kwietnia 1980 r. do 31 sierpnia 1989 r. na stanowisku kierowcy ciągnika.

Wnioskodawca w odpowiedzi na skargę kasacyjną organu rentowego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego jest nieuzasadniona, mimo iż stanowisko Sądu Apelacyjnego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odpowiada utrwalonemu już orzecnictwu Sądu Najwyższego w zakresie dotyczącym oceny pracy kierowcy ciągnika jako pracy w warunkach szczególnych.

Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie zostało podsumowane w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2019 r., III UZP 3/19 (OSNP 2019 nr 1, poz. 9), zgodnie z którą pracy traktorzysty w rolnictwie wykonywanej w okresie obowiązywania rozporządzenia z 1956 r. nie uważa się za okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna). Niezależnie od rozstrzygnięcia w tej uchwale problemu prawnego dotyczącego (nie)zaliczalności stażu pracy w charakterze kierowcy ciągnika wykonującego prace polowe na poczet stażu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., w uchwale tej przypomniano, że usystematyzowanie w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia i uciążliwości według kryterium branż (gałęzi gospodarki) nie jest przypadkowe. Opierało się na założeniu, zgodnie z którym konkretne stanowisko jest narażone na ekspozycję czynników szkodliwych w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w jakim dziale gospodarki (branży) była wykonywana odpowiadająca mu praca. Dlatego dla kwalifikacji danego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Przynależność pracodawcy do określonej gałęzi gospodarki miała więc istotne prawnie znaczenie i nie można dowolnie wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym. Dlatego Sąd Najwyższy przyjął, że jeżeli uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia konkretnej pracy wynika z jej branżowej specyfiki, to należy odmówić tego szczególnego waloru pracy wykonywanej w innym dziale gospodarki. Z drugiej jednak strony, jeżeli praca wykonywana na konkretnym stanowisku odpowiada pracy wymienionej w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. i przypisanej do konkretnej branży, dopuszczalne jest przełamanie branżowego przypisania stanowisk pracy uprawniających do emerytury w wieku obniżonym, jeżeli pracownicy zatrudnieni na takim samym stanowisku pracy, lecz w różnych branżach, narażeni byli w takim samym stopniu na ekspozycję na te same czynniki szkodliwe. Podkreślenia

wymaga, że to „przełamanie” dozwolone jest tylko w zakresie dotyczącym „branży” i tylko w przypadku wykonywania takiej samej pracy, jak praca odpowiadająca pracy wykonywanej na stanowisku wymienionym w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Specyfika czynności wykonywanych na danym stanowisku jest zaś determinowana przypisaniem jej do określonej branży i od tej specyfiki orzecznictwo Sądu Najwyższego nie przewiduje odstępstw.

Innymi słowy – co wymaga podkreślenia z uwagi na znane Sądowi Najwyższemu z urzędu dotychczasowe stanowisko Sądu Apelacyjnego w sprawach tego rodzaju jak niniejsza - dopuszczalne jest uznanie, że wykonywanie prac transportowych przez kierowcę ciągnika transportującego towary i zatrudnionego w przedsiębiorstwie przypisanym do branży chemicznej, a nie do branży transportowej stanowi wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, ponieważ jest to taka sama praca. Natomiast niedopuszczalne jest przyjęcie, że pracą w warunkach szczególnych było wykonywanie przez kierowcę ciągnika zatrudnionego w przedsiębiorstwie nienależącym do branży transportowej innych czynności (prac) wynikających ze specyfiki tej branży, a nie polegających na wykonywaniu czynności transportowych *sensu stricto*.

W wykazie A, dziale VIII – transport i łączność – wskazano na prace w transporcie (poz. od 1 do poz. 17) i łączności (poz. 18 do poz. 22). W ramach transportu wyodrębnia się dodatkowo prace związane z transportem: drogowym (poz. 1-3), wodnym (poz. 4-11), powietrznym (poz. 12) oraz na kolei (13-16). Do prac w transporcie zaliczono prace związane z kierowaniem pojazdami (np. prace kierowców ciągników, prace kierowców samochodów ciężarowych), ale także inne prace związane z przemieszczaniem się (przetransportowaniem) towarów albo osób (np. ciężkie prace załadunkowe, prace konduktorów wagonów sypialnych). Zatem nie tylko kierowanie pojazdem jest uważane za wykonywanie prac w transporcie, lecz także prace związane z przewożonym ładunkiem (poz. 1) albo prace związane z transportem (komunikacją) osób (poz. 14). Już wstępna lektura poszczególnych pozycji uwidacznia zaznaczenie odrębności przy pracy kierowców samochodów ciężarowych, autobusów i pojazdów specjalistycznych (poz. 2) oraz pracy kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych (poz. 3). Szkodliwość (uciążliwość) pracy nie powstaje w związku z samym faktem

prowadzenia tych pojazdów, lecz z faktem prowadzenia ich przy uwzględnieniu specyfiki „technologii” pracy w transporcie i obciążeń psychofizycznych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2016 r., II UK 512/15, LEX nr 2202499; z 31 sierpnia 2017 r., III UK 185/16, LEX nr 2390696). Z treści działu VIII wyprowadzono w orzecznictwie Sądu Najwyższego założenie, zgodnie z którym istnieje podstawa do wyodrębnienia prac w transporcie *sensu stricte* oraz *sensu largo*. Do pierwszej grupy zalicza się prace związane z bezpośrednią obsługą pojazdu, a jej immanentną cechą jest przemieszczanie związane z transportem osób albo rzeczy. Naturalnie przemieszczanie się w transporcie odbywa się po ciągach (szlakach) komunikacyjnych (drogach, torach wodnych, korytarzach powietrznych). Natomiast do prac w transporcie *sensu largo* należy zakwalifikować prace, które nie polegają na kierowaniu pojazdami, lecz są w pewien sposób związane z transportem (ciężkie prace załadunkowe, prace przy remoncie parowozów na gorąco, prace czyszczeni palenisk).

Z uwagi na wspomniane wyżej powiązanie szkodliwości warunków pracy z wykonywaniem pracy określonego rodzaju w przedsiębiorstwie należącym do konkretnej branży, umieszczenie przez prawodawcę prac kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsiennicowych jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach właśnie w dziale VIII (poz. 3), a nie w innych działach wykazu A (np. w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym) musi być odnoszone do szczególnych warunków panujących w transporcie (w tym przypadku w transporcie drogowym). Dlatego szkodliwość i uciążliwość tych prac, w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, należy wiązać ze specyfiką poruszania się w ruchu drogowym przez pojazdy o odmiennej w stosunku do „normalnych” uczestników tego ruchu charakterystyce (gabarytach i sposobie przemieszczania się), wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Tylko taki sposób rozumienia szczególnego charakteru prac w transporcie lądowym (drogowym) uzasadnia umieszczenie prac wymienionych w poz. 3 w tym samym dziale gospodarki wraz z pracami wykonywanymi przez kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15,

samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów (poz. 2).

Nie można natomiast utożsamiać warunków, w jakich owe prace mają być wykonywane, z warunkami towarzyszącymi pracom polowym (np. drgania, zapylenie, hałas, kontakt z środkami chemicznymi), zwłaszcza że prace te nie są pracami transportowymi (nie polegają one na przewożeniu ludzi i ładunków), lecz typowymi pracami w rolnictwie polegającymi na orce, siewie, nawożeniu i zbiorach płodów rolnych z użyciem przypiętych do traktora maszyn rolniczych, realizowanymi poza drogami publicznymi, a przez to bez narażenia na zagrożenia charakterystyczne dla ruchu drogowego.

Dlatego też w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że wykładnia językowa regulacji zawartej w wykazie A, dział VIII, poz. 3, przy uwzględnieniu przyjętej przez rozporządzenie kwalifikacji branżowo-stanowiskowej oraz systematyki przepisów, nie pozwala na kwalifikowanie pracy kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych wykonujących pracę w rolnictwie jako pracy w szczególnych warunkach.

Odmowa zakwalifikowania, jako wykonywanej w szczególnych warunkach, pracy traktorzysty (kierowcy ciągnika rolniczego) w trakcie prac polowych, a nie w transporcie, odpowiada rozumieniu tych przepisów przedstawionemu już wcześniej w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 grudnia 2013 r., I UK 172/13, LEX nr 1467147; z 13 sierpnia 2015 r., II UK 298/14, LEX nr 1797093; z 5 maja 2016 r., III UK 121/15, LEX nr 2080883; z 5 maja 2016 r., III UK 132/15, LEX nr 2052411; z 13 lipca 2016 r., I UK 218/15, LEX nr 2108499; z 26 stycznia 2017 r., III UK 51/16, LEX nr 2258032; z 9 lutego 2017 r., III UK 66/16, LEX nr 2238701; z 16 lutego 2017 r., II UK 730/15, LEX nr 2252207; z 23 lutego 2017 r., I UK 43/16, LEX nr 2258058; z 23 lutego 2017 r., I UK 76/16, LEX nr 2252218; z 20 kwietnia 2017 r., I UK 154/16, LEX nr 2305919; z 5 października 2017 r., II UK 436/16, LEX nr 2390730; z 5 grudnia 2017 r., II UK 574/16, LEX nr 2417595; z 23 stycznia 2018 r., II UK 655/16, LEX nr 2435654; z 18 kwietnia 2018 r., II UK 64/17, LEX nr 2488694; z 27 czerwca 2018 r., I UK 178/17, LEX nr 2521656; z 23 stycznia 2020 r., II UK 221/18; z 16 stycznia 2020 r., III UK 396/18; z 5 marca 2020 r., III UK 33/19; z 14 stycznia 2021 r., III USKP 13/21,

niepublikowany; z 14 stycznia 2021 r., III USKP 14/21, niepublikowany; z 14 stycznia 2021 r., III USKP 15/21, niepublikowany postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 czerwca 2020 r., III UK 260/19, LEX nr 3029719; z dnia 14 maja 2020 r., II UK 116/19, LEX nr 3047503; z 10 grudnia 2020 r., II UK 309/19, niepublikowane) i podzielanemu przez obecny skład tego Sądu.

Z poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w spornych okresach jako traktorzysta. Inaczej mówiąc, zatrudniony był jako kierowca ciągnika rolniczego. Dodatkowo pracował dla pracodawcy funkcjonującego w branży rolniczej, a nie transportowej. Z tych względów ocenę, czy wnioskodawca wykonywał w okresie zatrudnienia w takim charakterze prace w warunkach szczególnych muszą poprzedzać stanowcze ustalenia faktyczne, które pozwolą na stwierdzenie, że ubiegający się o emeryturę wykonywał (bądź nie) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności dające się zakwalifikować jako prace transportowe.

Odnosząc powyższe założenia prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy uznał, że ustalenia faktyczne, na których opierał się Sąd drugiej instancji przy rozstrzyganiu w przedmiocie przysługiwania wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej, należało uznać za wystarczające do odwołania się do koncepcji przełamania branżowego charakteru prac w warunkach szczególnych wymienionych w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Z zaakceptowanych przez Sąd drugiej instancji ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika bowiem, że u pierwszego pracodawcy wnioskodawca wykonywał przez cały rok prace transportowe, zaś prace polowe w okresie od kwietnia do końca października. Do podstawowych obowiązków wnioskodawcy należało – jako młodszego stażem kierowcy ciągnika – wykonywanie prac transportowych, a jedynie doraźnie prac polowych. Ustalenia takie pozwalają, zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2018 r., III UZP 8/17 (OSNP 2018 nr 7, poz. 94) zaliczyć wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okres pracy od 4 kwietnia 1979 r. do 24 kwietnia 1980 r. Z kolei w odniesieniu do drugiego okresu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika, z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że wnioskodawca jako jeden z – ponownie – młodszych stażem kierowców ciągników również stale i w pełnym wymiarze

wykonywał prace transportowe (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, s. 3). Z ustaleń tych – zaaprobowanych przez Sąd drugiej instancji i wiążących dla Sądu Najwyższego jako sądu kasacyjnego – wynika, że wnioskodawca jedynie incydentalnie wykonywał prace polowe. Choć więc Sąd drugiej instancji nie miał racji, uznając za relewantne dla przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej ustalenie, zgodnie z którym czynniki szkodliwe oddziałujące na kierowcę ciągnika wykonującego prace w rolnictwie i w transporcie są takie same oraz że prace ubezpieczonego polegające na wykonywaniu usług polowych to czynności transportowe (przewóz materiałów i surowców), to jednak zaskarżony wyrok odpowiada prawu. W świetle uchwały III UZP 8/17 incydentalne lub uboczne wykonywanie innych czynności niż przewożenie towarów (tu: prace polowe) nie blokuje możliwości zaliczenia okresu pracy polegającej na kierowaniu pojazdem w ruchu publicznym w związku ze świadczeniem usług transportowych do okresu pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną organu rentowego jako oczywiście bezzasadną w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, ponieważ nie doszło do naruszenia art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych w związku z § 4 ust. 1 oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w związku z Wykazem A dział VIII pkt 3 zawartym w załączniku do tego rozporządzenia przez przyznanie prawa do emerytury pomostowej osobie, która nie spełniała warunków do nabycia tego prawa.